

evangelie is aan
 angsevangelië wor
 angelië — gij wist
 ie had bedacht —
 ouden.
 ij zullen zich me
 waannee gij 'Uag.
 „De zaak is juist,
 niet in den gods
 op uiterlijk gezag
 ft gij onwillekeur
 angsevangelië van
 us.
 Christologie.
 gie zijn met een
 n werkelijken, die
 Leven is.
 van het probleem
 en tiende gepeild.
 ruitgang.
 is.
 goed als een ge-
 e van Fosdick, dat
 it, stellen wij:
 rander',
 niet.”
 m dezelfde en tot
 HEPP.

D. INDIË.

Indië.

de Classis-Batavia
 Ned-Indië te ver-
 te boven de oude
 hen uit de hoogte
 n nog niet boven
 hebben ze daarom
 te het er in het
 uitzag?
 men boven het
 w terugdenken in
 Nederland — is
 lankbaarheid voor
 Calvinisme, voor
 Wetenschap des
 de vreugde over
 n.
 el zien door een
 onschap vergelijkt
 wezigheid en aan-
 noegen, gemis en
 sluit afwezigheid
 u geen nieuwe
 eens gekoesterd
 de idealen.
 het zoeken, het
 is allen bezielen,
 Wetenschap staan.
 tieve winst ver-
 den geestesarbeid
 en het gemeen-
 de kennisse Gods
 en onwankelbaar
 d is.
 vervuld worden

gaderen, en naar aanleiding daarvan wil ik gaarne eens iets zeggen over het gewicht van het bestaan dezer Classis.

Dat zal in Holland niet zoo dadelijk in het oog vallen. Er bestaan in ons kerkelijk vaderland zooveel Classen, niet alleen van onze eigen Kerken, maar ook van de andere. En aandacht wordt er door de gemeentelieden aan de Classicale Vergaderingen niet zooveel gewijd, dan wanneer er leergeschillen ter sprake komen, of als een Classis zoogenaamd 350 jaar bestaat! Zelfs particuliere Synodes trekken nog zoo de aandacht niet... Pas wanneer er een Generale Synode gehouden wordt leeft heel kerkelijk Nederland mee.

Dat het in Indië nu zoo heel anders is, vindt niet alleen zijn reden in het feit, dat onze Classis in Indië de bevoegdheid van een Particuliere Synode heeft, en al evenmin slechts hierin, dat er in deze landen geen Generale Synode gehouden wordt, want genoemde bevoegdheid treedt in haar vergaderingen niet op den voorgrond, en het meeleven met de Generale Synode is in Indië zeker niet minder dan in Holland. Veel meer moet de algemeene belangstelling in de gemeente voor de Classis-vergaderingen hierin gezocht worden, dat iedereen voelt dat de eenheid onzer Kerken in Indië daar steeds zoo heerlijk gezien en beleefd wordt. Gewend aan het leven in zekere isolering, bloeit op de Classis de rijkdom der gemeenschap. Maanden aaneen heeft men als Kerken niet het minste persoonlijk contact, maar dan eenmaal in het jaar ontmoeten allen elkander op de Classicale Vergadering. Hoe ver men ook van elkaar verwijderd is: de afstand tusschen Batavia en Soerabaja is 900 K.M., en de verst-verwijderde Kerken liggen even ver uiteen als Amsterdam en Jeruzalem,.... in Juni komt men samen.

Op de Classis klopt het gevoel van eenheid weer. Daar komt men weer levendig tot het besef als plaatselijke kerk dan toch niet alleen te staan in deze wijde landen. Daar hoort men van elkanders strijd en van elkanders ervaringen; en zoo vindt men er troost en sterkte, wijsheid en bemoediging bij elkander. En tesamen bezint men zich opnieuw op de groote roeping die onze kleine Kerkengroep in deze uitgestrekte gewesten heeft.

Meer dan éénmaal per jaar kan zulk een vergadering niet gehouden worden. Daarvoor zijn de afstanden te groot, en daarmee gepaard gaande, de onkosten evenzeer. De afgevaardigde van de Kerk van Medan, tot nog toe de eenige Gereformeerde Kerk in de Buitengewesten, moet dagen lang varen, om Java te bereiken, en dan nog één of twee dagen sporen voor hij ter plaatse der vergadering is. Tot heden toe is deze Kerk dan ook steeds slechts door haar predikant vertegenwoordigd geweest; het is den ouderlingen gewoonlijk niet mogelijk er een 14 dagen (want die zijn er zeker niet gemoeid) uit te breken; en bovendien zou het de financiële lasten der Classis weer aanmerkelijk bezwaren. De onkosten beloopten jaarlijks toch reeds een f1000, die door de acht Kerken tesamen moeten worden opgebracht. Men kan er eenvoudig niet aan denken meermalen per jaar te vergaderen.

Meer dan één Classis heeft men in Indië nog niet.... bij gebrek aan Kerken. Er is zelfs indertijd heel wat over te doen geweest, hoe onze Classis heeten zou, en de naam „Classis-Java“ is eenigen tijd in zwang geweest. Gelukkig is dat later veranderd in Classis-Batavia, waarmee we in de nomenclatuur van de Classis niet alleen in overeenstemming kwamen met het Hollandsch gebruik, maar waar ook de muziek in speelt, dat er nog eens andere Classen, b.v. de Classis-Soerabaja of de Classis-Djakarta zouden gevormd kunnen worden. Nu zijn we, menscheijkerwijze gesproken, nog wel lang zoover niet, maar toch is het goed ook in het formeel het geloofsidealisme niet te verliezen, maar tot uiting te brengen.

Een eigenaardigheid van de Indische Classis is nu voorts ook, dat ze elk jaar op een andere plaats vergadert, waarvan alleen Medan om den afstand en de onkosten uitgesloten is. Er is wel eens over gesproken een vaste vergaderplaats aan te nemen, waarbij met name genoemd werden Djokjakarta in het midden van Java, of Bandoeng met het oog op het koel klimaat. Voor beide valt veel te zeggen: het eerste zou veel tijd en reiskosten besparen, en wat een koel klimaat in Indië beteekent als er vergaderd moet worden.... ja, daarvoor moet men eigenlijk in Indië geweest zijn! Toch kon de Classis er nooit toe besluiten. De Kerken stellen het te veel op prijs de Classis te mogen ontvangen, en dan ook in de gelegenheid te zijn hare vergaderingen, voor zoover geoorloofd, bij te wonen, dan dat de Classis van haar gewoonte zou kunnen afwijken.

Zoo sterk werd in de eerste jaren van samenkomsten de blijdschap der gemeenschap gevoeld, dat men toen

gewoon was met de plaatselijke Kerk, waar vergaderd werd, het Heilig Avondmaal te gebruiken. De afgevaardigden woonden dan het Avondmaal als gasten bij. Misschien brengt wel niets de groote vreugde en het geestelijk genieten in elkanders samenzijn zoo sterk tot uitdrukking dan deze usantie der eerste jaren. Toch is dit na enkele jaren reeds opgehouden. Niet omdat de vreugde getaand was, en men meer aan het jaarlijkse samenkomen gewende, maar omdat men tegen zulk een afzonderlijke Avondmaalsviering toch wel bezwaren voelde rijzen.

Toch is hiermede de samenkomst met de ontvangende gemeente niet opgeheven. Integendeel, zij vormt nog steeds het rijk begin van iedere Classicale Vergadering. Den avond vóór de vergadering der Classis wordt steeds een Ontmoetingsavond gehouden. Van ver uiteenliggende plaatsen zijn de afgevaardigden der Kerken bijeengekomen, en worden nu welkom geheeten door den Praeses van den roependen Kerkeraad in het midden van een gemeentevergadering. Gewoonlijk is hierbij het kerkgebouw met bloemen en palmen versierd, en zijn de stoelen om tafeltjes gezet, zoodat het geheel een intiem, huiselijk, gezellig karakter draagt. Toch spreekt de predikant der roepende Kerk nu slechts kort. Eerst geeft hij zoo spoedig mogelijk gelegenheid aan den Praeses van de vorige Classis ons allen voor te gaan in een Bidstond voor de Classis en de Kerken. Een korte, toepasselijke preek leidt ons op tot het gebed, waarin zich allen vereenigen tot dankzegging en smoekingen. Het is steeds weer het ontroerend begin van de betekenissvolle Classisdagen, waarbij de Kerken gemeenschappelijk de zegeningen des Heeren gedenken, maar ook zich waarachtig verootmoedigen vanwege alle zwakheid, zonden en tekortkomingen; waarbij gebeden wordt om de leiding des Geestes voor de komende dagen, maar evenzeer om den bijstand en de hulpe Gods voor het komende jaar.

En na dien bidstond blijven we dan, in gemeenschap der heiligen, nog menig uur bij elkaar; en slechts de wetenschap, dat morgen de Classicale Vergadering reeds vroeg moeten beginnen (men doet in Indië zoo veel mogelijk in de frisschere morgenuren af) drijft ons tenslotte uit elkander, een ieder naar zijn logies bij de broeders en zusters, waar dan meestal nog heel wat nagepraat wordt. Op dien ontmoetingsavond wordt gezongen, en treden ook de nieuw-aangekomen predikanten op, om de hartelijke welkomswaarden kort te beantwoorden. En in de pauzes wordt druk kennis gemaakt.

Het ligt voor de hand, dat de Indische Classis in één dag niet afloopen kan. Gewoonlijk moet er druk vergaderd worden om in twee dagen klaar te komen. Er is zelfs de laatste jaren al sprake van om drie dagen te gaan vergaderen; maar dat wordt, met de twee reisdagen mee, al weer vijf dagen: voor de meeste onderlingen wat te lang, en voor de predikanten, die 's Zondags weer preeken moeten, ook een bezwaar.

Deputaten ad art. 49 D.K.O. kent de Classis-Batavia niet in den gewonen zin des woords: zij is zelve Part. Synode. Toch onthreken ook zij op de Classis niet. Men heeft er deze zeer gelukkige oplossing op gevonden, dat alle Missionaire Dieparen des Woords als zoodanig deze taak vervullen, gelijk ze trouwens niet alleen „bij voorvallende zwaarigheden“ aanwezig zijn, maar alle vergaderingen als adviseerende leden bijwonen. Wat de in dubbelen zin jeugdige Classis-Batavia: als Classis nog slechts sinds 1921 samenkomende, en bestaande uit voor het meereendeel jeugdige predikanten en onderlingen, aan hen te danken heeft, is niet met weinig woorden te zeggen. Wel willen zij zich de laatste jaren meer terugtrekken gaan, om zich geheel aan hun eigen arbeid te wijden, maar de Classis, al is ze dan de laatste jaren ook aanmerkelijk uitgegroeid en al respectoert ze de motieven der Miss. Dienaren des Woords, kan hen toch nog niet goed los laten, en dringt er dan ook telken jare weer op aan, dat zij toch zullen blijven komen. Het geeft bovendien het onberekenbare voordeel van nauw en levend contact tusschen Kerk en Zending, wat zeker een levensvoorwaarde voor onze Indische Kerken kan genoemd worden.

Wat er nu alzoo op onze Classicale Vergaderingen behandeld wordt, vertel ik het liefst den volgenden keer eens aan de hand van onze Vergadering van dit jaar.

Zonder thans gelegenheid te hebben dit nader uit te werken, moet ik toch nog één opmerking maken over het gewicht van het bestaan onzer Classis. En dat is deze: dat zij de EENIGE Classicale Vergadering is, die in geheel Indië gehouden wordt. De Protestantische Kerk kent geen Classen, al duikt allengs de behoefte op, om ook hiertoe te komen. Maar dit dateert eerst van zeer recenten datum. Het zal de moeite

waard zijn dit nog eens afzonderlijk nader onder oogen te zien, ook in verband met de toestanden in de vorige eeuwen, toen hier nog de oude Gereformeerde Kerk was. Wel mogen we echter dit artikel nu beëindigen met een woord van grooten dank aan God, dat Hij ons Gereformeerd kerkelijk leven in Indië zoo heeft willen zegenen, dat we in de Junimaand van dit jaar nu reeds voor de negende maal in Classicale Vergadering mogen samenkomen.

A. R.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De betekenissen der Jeruzalemsche Conferentie.

Rapport III.

Welk een reusachtige verandering er in de zendingswereld gekomen is, blijkt vooral uit het feit, dat op de Conferentie te Jeruzalem aan de orde konden worden gesteld: „De betrekkingen tusschen de oudere en de jongere kerken“, waarvan te Edinburg nog geen sprake was.

Met de jongere kerken worden bedoeld de kerken, die als vrucht van den zendingsarbeid werden gesticht.

Wij moeten van die kerken geen te hooge verwachting hebben.

Dr Schlunk merkt op, dat er op het zendingsveld slechts heel weinig kerken zijn, die meer dan 100.000 leden tellen. En nu kan men b.v. in China, Engelsch-Indië en Japan, alle daar gestichte kerken van Anglikanen, Presbyterianen, Methodisten enz. enz. samen nemen, omdat in die verschillende kerken dezelfde taal wordt gesproken, maar ook dan komt men nog niet veel hooger dan 3.000.000 leden.

Gaat men de financiële kracht dier kerken berekenen, of ook den zendingsijver dezer kerken schatten, dan beantwoordt deze nog niet eens aan het reeds betrekkelijk kleine getal leden.

Toch is op de Conferentie te Jeruzalem dit alles over het hoofd gezien.

Duitschland met zijn 40 miljoen Christenen had slechts 8 vertegenwoordigers, en Japan met zijn 300.000 Christenen ook 8! China met zijn 2 miljoen Christenen had 20, en Amerika met zijn 100 miljoen Christenen slechts 35 afgevaardigden.

Toch heeft niemand tegen een dergelijke buitengewone onbillijke verdeling bezwaar gemaakt. Hoe klein en zwak en onvolkomen de kerken op het zendingsveld ook zijn mogen, het zijn toch kerken, die vooral in de laatste jaren zich sterk ontwikkeld hebben in de richting van vrijheid en zelfstandigheid, en zich al meer hun roeping bewust worden. In deze afvaardiging is uitgedrukt, van welk een betekenis het gaucht wordt, dat deze kerken er zijn; en ook is er mee uitgesproken, dat deze kerken een toekomst hebben, en zij niet meer onder, doch naast de oudere kerken zijn komen te staan.

In een boek van bijna 350 bl. is de kwestie van de verhouding tusschen de jongere en oudere kerken uiteengezet. En het is de moeite waard, dit rapport van naderbij te bekijken.

Part I bevat, evenals in de andere rapporten, de „preliminary papers, prepared for the council“, bewerkt door de bekwame hand van Rev. Warnhuis, secretaris van den Internationalen Zendingsraad.

Daarna geeft part II de discussie weer over deze „papers“ met de twee belangrijke speeches van den aartsbisschop Soderblom over „The historic Christian Fellowship“, en van den aartsbisschop van York over hetzelfde onderwerp.

In part III heeft de secretaris van den Christelijk-nationalen raad van Indië op verzoek van de Jeruzalemsche Conferentie een opstel gegeven over „De Inlandsche kerk“.

Part IV telt 40 bl. en bevat de uitspraken der Conferentie over deze materie.

En een aanhangsel van ruim 100 bl. geeft de beschouwingen en besluiten van verscheidene nationale zendingsraden en ook kerkelijke regelingen der gestichte kerken. Voor specialisten in de zending om van te smullen.

Uit het rapport brengen wij twee zaken naar voren. Allereerst, wat de jongere kerken van eigen zelfstandigheid denken; in de tweede plaats, hoe men zich voorstelde de verhouding tot de zendende kerken. Tegelijk wijzen wij op de uitspraken der Conferentie.

Aangaande die zelfstandigheid zijn er vooral door de Chinezen zeer krasse woorden gesproken. De zendingen moeten ondergeschikt worden aan de Chinese leiders; wat bestuur enz. betreft, moet alles in handen zijn van de Chinezen. Terecht is echter opgemerkt,

wat er wezenlijk veranderd is, indien de kapitein en de stuurman in het binnenst van het schip met de machinisten verborgen zijn voor het oog der menschen, en anderen op het scheepdek publiek de lakens uitdelen; is dat niet een schijnvertoning? Immers, de Chinezen kunnen niet intellectueel en finantieel de kerken zelf leiden; maar moeten zij dan doen alsof zij het wel kunnen?

Maar afgezien van overdrijving hier en daar, juichte de Conferentie het verlangen naar zelfstandigheid toe. Wij moeten hierbij echter wel in het oog houden, dat wij de kerk op het zendingsveld en het eigenlijke zendingswerk moeten onderscheiden. In hoeverre de Inlandsche kerk ook zendingswerk heeft te doen, en daarin met de oudere kerken heeft samen te werken, is een andere kwestie.

Duidelijk is ook gebleken, dat de Inlandsche kerk een inheemsch karakter wil dragen. Al ziet men niet voorbij, dat de Westersche Christenheid de moederkerk is, toch wil men, dat de vormen van het Christendom zich zullen aanpassen aan de nationale hoedanigheden.

Heeft men de verdere hulp der zendingen nog nodig? Ja, hebben de kerken in China, Japan, Korea enz. geantwoord. Men verlangt zelfs meer zendingen dan ooit, en dan wetenschappelijk gevormde mannen!

Een groote moeilijkheid geven de groote instellingen als hospitalen, scholen, enz. Er waren er, die deze inrichtingen als te Europeesch in den opzet verwierpen; anderen begeerden, dat ten spoedigste de Europeesche leiding plaats maakte voor de Inlandsche. Maar in het algemeen was men van gedachte, dat de inheemsche kerk slechts die instellingen zou overnemen, die voor haar arbeid onmisbaar zijn en in overeenstemming met haar krachten.

Ten slotte werd ook aangedrongen op meerdere vrouwenzendingsarbeid. Uit West-Afrika en Oost-Afrika, uit Syrië, China en Korea gingen deze stemmen op.

De woorden en wenschen der jongere kerken vonden over het algemeen wel instemming, maar toch werden er ook bedenkingen geopperd. Wanneer gij die jongere kerken naast de oudere zet, zoo werd o.a. gevraagd, breekt gij dan niet de eenheid van het lichaam van Christus? Moet het niet als een ideaal worden beschouwd, dat de kerken één zijn, terwijl het er niet toe doet, of een deel der kerkleden ginds zwart is, daar bruin, en hier blank?

Director Knak sprak zich wel uit vóór onafhankelijkheid, en betoogde tevens de noodzakelijkheid van het Inlandsche, nationale karakter. Maar toch spoorde hij aan tot voorzichtigheid, vrij van alle overhaasting. Kan een kerk niet eerst recht zelfstandig zijn als het Evangelie den geest van heel het volk heeft vrijgemaakt en er ook een eigen Theologie is ontstaan? Bij een te spoedige „afscheiding“ en afsnijding der Westersche invloeden is te vreezen, dat de jonge kerken een slachtoffer zullen worden van het Syncretisme, dat door de wereld trekt, omdat zij nog niet vast genoeg in de Heilige Schrift geworteld en gegrond zijn.

Nog langen tijd zullen de zendingen noodig zijn, om de Bijbelsche grondgedachten uit te werken in de geestelijke bewegingen op het zendingsveld. Want het bloote bezit van den Bijbel, het schuilen achter eenige teksten of gedachten, is nog lang niet genoeg voor het gronden eener Theologie. Het Oosten leere ook in dezen van de droeve ervaringen der Westersche kerken. Daarom moeten de zendingskerken aan de zendingen volle gelegenheid geven, om het Evangelie krachtig en overeenkomstig eigen ondervinding naar het Woord des Heeren geldend te maken.

Het gaat dan ook niet aan de zendingen ondergeschikt te maken aan het nog onrijpe inzicht der jongere kerken.

Zoo oordeelde de zendingsdirecteur Knak.

Van Amerikaansche zijde werd echter een heel andere toon gehoord: „Wij moeten ophouden ons als weldoeners van het Oosten te beschouwen!“ Of ook: dring aan de jonge kerken uw Theologie enz. niet op!

Ten slotte nam de Conferentie haar breed besluit. Wegens de talrijke verschillende toestanden op het zendingsveld, moest dit besluit wel een weinig zwingend uitvallen.

De kerken nemen toch, over het geheel genomen, drie standpunten in.

De Anglikaansche en de bisschoppelijke Methodisten streven als ideaal na oecumenische kerken te stichten; de zendingskerken worden dan in dit geheel opgenomen.

De Presbyterianen zijn over het algemeen van gedachte, dat zending en kerk zich beide parallel naast elkander ontwikkelen moeten en beide alle mogelijke bewegingsvrijheid moeten hebben.

Eindelijk zijn er ook zendingen, o.a. de Continen-

tale, die op hun terrein autonome, van de moederkerk vrijgemaakte dochterkerken willen stichten.

Het is niet noodig in korte trekken het Jeruzalemsche besluit mee te deelen. Op te merken is echter, dat met het vroegere: „zichzelf onderhoudende, regerende en uitbreidende“, gebroken werd, en meer de nadruk gelegd werd op de geestelijke krachten, die ertoe brengen een kerk zelfstandig te verklaren.

Eveneens werd van zeer groot gewicht geacht het opleiden van Inlandsche leeraren en leidslieden.

Ook werd opgewekt betere en rijkere literatuur te verspreiden in de taal van het volk. Ook de overzetting van den Bijbel in de inheemsche taal is nog niet overal zooals zij wezen moet.

Tegen de versplintering der kerk trad de Conferentie ook op. Het moet bij den Chinees toch wel een vroemden indruk maken, dat vele tientallen van kerken en stroomingen hem het Evangelie van Christus trachten aan te prijzen!

Bij het onderzoeken van dit rapport kregen wij de gedachte, dat o.a. op ons zendingssterrein gehandeld wordt naar hetgeen de Conferentie als juist heeft goformuleerd. Maar waar andere zendingen nog bij lange niet zoover zijn, of door te grooten ijver hun doel voorbij schieten, kan ook dit rapport de betekenis der Conferentie van Jeruzalem in het licht stellen.

J. D. W.

PERSSCHOUW.

Om den naam der groep-Geelkerken.

Behalve wat de C. Lindeboom schreef verdient ook aandacht wat de C. Bouma opmerkte in „Geref. Kbl. v. Drente & Overijssel“:

Ik althans heb nog nooit geweten, dat de officiële naam der bedoelde Kerken was: „De Gereformeerde Kerken in Nederland“. Misschien ligt het daaraan, dat ik niet nauwkeurig genoeg de verslagen van de classisvergaderingen der bedoelde Kerkengroep heb gevolgd; maar ik heb daarin nog nimmer gelezen het besluit, dat men zich zoo nu noemen zou. Wel is herhaaldelijk gesproken over den aan te nemen naam, maar een besluit is nog nooit gepubliceerd. Of vergis ik me?

De laatste gehouden classisale vergadering heeft in December 1928 een advies gegeven aan de Kerken, die ze vertegenwoordigde, dat niet uitmunt door helderheid. Het werd gegeven op grond van praktische overwegingen; en alleen waar dit voor het optreden naar buiten noodig is. Dan, adviseerde de classis, voegde men aan den naam „Gereformeerde Kerk“ toe den naam van het gebouw, waar de kerk vergadert, of van de straat, waaraan dit gebouw is gelegen, of, als noch het een, noch het ander mogelijk is, de hoofdletters H. V.

Maar hoe nu de officiële naam der Kerken zou zijn, lees ik ook daar en ook dan nog niet.

Nu blijkt echter plotseling, dat die Kerken wel een officiële naam hebben. Ze heeten „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. En met dien officiële naam zijn ze bekend bij de Overheid. Ze hebben dus na rijp beraad bij de Overheid bekend gemaakt, dat ze bestaan en dat hun naam is als boven gezegd.

Maar nog één keer: ik heb nooit van dat besluit en van die daad publicatie gelezen. Kan misschien iemand me uit den droom helpen en me zeggen, waar ik die bekendmaking lezen kan?

Intuschen lijkt het me niet volkomen consequent, dat die Kerken nu nog anders zich gaan noemen, dan haar officiële naam is. Ze noemen zich gaarne met de letters H. V. Niet alleen in het kerknieuwsblad, zooals v. d. B. schrijft, maar ook in haar beide tot dusver verschenen Jaarboeken. Als die Kerken nu eenmaal een officiële naam hebben, waarom noemen ze dan daarnaast nog een anderen naam aan?

Ook houdt de classis der bedoelde Kerken niet steeds consequent de pretentie vol, dat de officiële naam harer Kerken is „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. Want in haar Jaarboek en haar besluiten spreekt ze een paar malen van „de Gereformeerde Kerken in Nederland“ op zulk een wijze, dat ontegenzeggelijk daarmee wordt bedoeld: de Kerken, die sedert 1892 onder dien naam bij de Overheid bekend staan. Als daar nu ook eens was volgehouden de bewering van v. d. B., over den officiële naam der Kerken! Dan had het besluit, bovenbedoeld, moeten spreken aldus: „De classe spreekt uit, van harte te begeeren, dat de... eenheid van kerkelijk samenleven tusschen de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Gereformeerde Kerken in Nederland wederom worde hersteld“.

Zoo staat het er niet. Natuurlijk niet. Daar staat gesproken in het classisbesluit van „de kerken van het herstelde kerkverband“.

Men ziet: het wordt niet consequent volgehouden, dat die Kerken zich noemen: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. Dat is waarschijnlijk om praktische redenen. Maar om praktische redenen uit den weg te gaan en een zelfgekozen naam dan te laten glippen, schijnt me bedenkelijk. Als een ander mijn naam verknoeit — ja, daaraan kan ik niets doen. Maar zelf doe ik er toch niet aan mee!

En eindelijk: de kerkengroep-Geelkerken is, schrijft v. d. B., bij de Overheid onder dien naam bekend. Nu begrijp ik er niets meer van. Heeft dus de

Overheid er in toegestemd, dat ook een andere Kerkengroep heeft aangenomen den naam van een bestaande en bij haar bekende kerkengroep, die in haar registers is ingeschreven onder dienzelfden naam?

Ik weet wel, wat v. d. B. zich zal haasten te antwoorden: wij zijn de echte Gereformeerde Kerken.

Maar dat geschil kan hier geheel en al buiten beschouwing blijven. V. d. B. zal natuurlijk niet ontkennen, dat die Kerken nog bestaan, en dat die andere Kerken zijn, dan waartoe hij behoort. Die Kerken hebben ook na het conflict haar naam behouden. Ze staan bij de Overheid nog onder denzelfden naam bekend als voorheen. Nietwaar, dat is duidelijk.

En nu wilde ik dit vragen: Heeft nu de groep-Geelkerken bij de Overheid bij officieel schrijven bekend gemaakt, dat zij wenscht te voeren den naam: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“? En heeft de Overheid er in toegestemd, dat die Kerken dien naam voortaan zullen voeren? Staan dus nu bij de Overheid twee Kerkengroepen te boek onder precies denzelfden naam? Is dus onze naam bij de Overheid niet wettelijk beschermd? Is het nu mogelijk, dat maar ieder ander dien naam eveneens kan gaan voeren? Kan het dus ook gebeuren, dat er morgen een andere groep opstaat, die zich met ons niet langer vereenigen kan, of die zelfs nooit tot ons heeft behoord, en bij de Overheid bekend maakt, dat zij zich nu voortaan wil noemen: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“, zonder meer?

Het is te hopen, dat nu eindelijk die naamkwestie tot een duidelijke oplossing komt.

En nu de v. d. Brink?

In „Woord en Geest“ maakt hij zich van de moeilijkheid af met deze niets-zeggende opmerking:

Omdat deputaten van de kerken in het H.V. voor het contact met de overheid niet precies hetzelfde doen wat dergelijke deputaten van de kerken in het O.V. doen, wordt mijn mededeeling omtrent den officiële naam der eerstgenoemde kerken in twijfel getrokken.

Men zou zoo zeggen, dat de Lindeboom wel degelijk zich zal doordrongen hebben van de werkelijkheid van het feit, dat de groep, die zich achter de Geelkerken schaarde, andere manieren volgt dan „de Geref. Kerken in Nederland“ doen; want dit is onder ons niet geheel onbekend. Maar er is nog een derde: en dat is de overheid. Kerken, kerkgenootschappen, religieuze gemeenschappen mogen alle mogelijke manieren erop nahouden, — maar de overheid heeft zoo haar eigen manier van iets officieel te vernemen. Als men ons nu eens vertellen wil, welke hier de gevolgde methode is?

Inmiddels is het wonderlijk, dat een kerkelijke groep officieel een naam zou voeren, die aan de leden der kerk onbekend is. Want het officiële kerknieuws van die groep zelf heeft aan de leden gezegd: er is een commissie benoemd, die over onzen naam adviseeren zal; maar voorts hebben de leden uit hun eigen orgaan niets gehoord.

Maar misschien heeft men ginds ook een aparte manier van berichtgeving aan zijn leden?

Zolang niet meer licht komt, zullen velen moeten concludeeren, dat ginds de leden onmondig gehouden worden, of, — dat er eigenlijk nog niets positiefs gebeurd is, en men dus nog steeds vaart onder de vlag van een ander.

Bijgeloovigheden.

De D. v. Dijk vervolgt zijn reeds hier overgenomen artikel in „Gron. Kerkbode“ als volgt:

Nog een paar dingetjes, die mij over „Tooverij“ werden toegezonden.

Een meisje van buiten de provincie schreef me, dat haar moeder haar had verteld, hoe men vroeger in haar omgeving de wratten wegmaakte.

Met een doorgesneden aardappel strook men over de wratten heen en als de daarvoor gebruikte aardappel was verrot, dan zouden de wratten weg zijn.

Maar dat vond ik in haar schrijven het voornaamste niet.

Dat was, wat zij vertelde omtrent een gebruik onder de meisjes met wie zij op school ging, het gebruik, van wat de meisjes noemden „duimelen“.

Wanneer de meisjes van een bepaalde klas proefwerk moesten maken, dan vroegen ze aan een meisje van een andere klas: „wil jij voor mij duimelen?“

„Duimelen“ dat is, de duim van de rechterhand zetten tegen den wijsvinger van de linkerhand, en de duim van de linker tegen den wijsvinger van de rechter; daarna de wijsvinger van de linkerhand over den duim van de linkerhand en de wijsvinger van de rechterhand heen laten draaien en aan de andere zijde weer tegen den duim van de rechterhand aandrukken; daarna de wijsvinger van de rechter over den rechterduim en linkerwijsvinger en weer tegen den linkerduim; en zoo al maar, in snel tempo heen en weer.

Door zoo te doen zou men dan den persoon wien men dat deed, helpen voor zijn werk.

Toen ik hierover eens praatte op de catechisatie bleek me, dat dit „duimelen“ een zeer algemeen gebruik is, ook in Groningen en mij dunkt vooral onder de meisjes. Zoo zelfs, dat b.v. een meisje als zij naar school ging, waar zij moeilijk werk verwachtte, aan de huisgenooten vroeg: „duimel voor me“.

En om nu niet meer te noemen.

Van t mij: „Er spijker (men dat kist) net uing, da

Komt, om ziek nezen, n daarmee moet du den „kl van maa t Antwo gelooven om dien bracht, t

De m thans et reliet. I voor sel dat ook prachtm

Tot z Hiern ontvangt ons oor In de waarove schen b Helpt.

Ik du mij ver een bes wilde e gebruik Toch w lielp.

Helpe brengt i pijn, is het wel

Ik wi ik ook t van die Maar het anty oorloofd

Om d te bezle

Als i het begi als hij doodkist

Het p dat tou niet doe doen: n Maar w is het te gebrt gehonde

Wie i van Go is naar over de dingen,

Wie een and

Van i die van het doe machi t

En d Het r oorloofd

Het k on, een dat als

Men i zichtij Zelfs digheid

Dit zi och ho spel be

Men er niet aan he

Am/and

De ge en met noemen.

Diepe p met eer waarme zijn het gereden

opgekom onderzo

lijk inz ver gez vlak naz

niet te van hum

Wie r en daare is, onde en orga

terreinet banen c

En i keerpun ziet, he

zoekt, vondene

gelegd